KIPLING

http://hu.wikipedia.org/wiki/Rudyard_Kipling

*

MEK

Kipling, Rudyard: A dsungel könyve

[A dzsungel könyve]

http://mek.oszk.hu/10400/10449

Kipling, Rudyard: Indiai történetek

http://mek.oszk.hu/10800/10803

Kipling, Rudyard: Kim

http://mek.oszk.hu/02000/02093

Kipling, Rudyard: A maharadzsa kincse

http://mek.oszk.hu/03700/03746

Kipling, Rudyard: A maharadzsa kincse

MVGYOSZ hangoskönyvek

http://mek.oszk.hu/04700/04741

Kipling, Rudyard: Naulahka

http://mek.oszk.hu/02100/02111

*

KIPLING HANGOSKÖNYVEK

http://www.magyarvagyok.com/index.php?page=books&sub=search&q=KIPLING

*

Rudyard Kipling - A Dzsungel Könyve

[64 kbps, 22050 Hz, Joint Stereo, 01:52:02]

Magyar Rádió

A farkasok fölnevelte Maugli történetével Kipling azt tanítja, hogy az élet állandó küzdelem, amelyben a gyengébb áldozatul esik az erősebbnek; a dzsungel kegyetlen törvényéből azonban nem hiányzik a méltányosság és szolidaritás sem. Akela, a farkasok bátor és igazságos vezére, Ká, a bölcs óriáskígyó és Balu, a medve segítségével Maugli a farkasfalka egyenrangú tagja lesz, teljesen otthonossá válik a dzsungel világában. De az állatvilágnak is megvannak az önző és gonosz tagjai, Sir Kán, az alattomos tigris, Tabaki, a sakál és a lusta, élősdi majmok számos galibát okoznak, nemegyszer nehéz helyzet elé állítva Mauglit, aki azonban képességeivel lassan az állatok fölé kerekedik; mindnyájan elismerik a dzsungel urának. Az állatok törvényei szerint nevelkedett Mauglit - bár megdöbbentik az emberi élet furcsaságai - embermivolta végül is arra kényszeríti, hogy fájó szívvel bár, de búcsút mondjon a dzsungel népének és visszatérjen az emberek közé.

Rudyard Kipling regényét - Benedek Marcell fordítása alapján –

rádióra alkalmazta és rendezte: Csajági János.

A verseket Weöres Sándor fordította.

Zenéjét szerezte: Darvas Ferenc.

Zenei rendező: Ruitner Sándor.

Zenei szerkesztő: Horkai Rózsa.

Dramaturg: Derera Éva.

Szereposztás:

Maugli - Végvári Tamás,

Szürke testvér - Fülöp Zsigmond,

Bagira - Mádi Szabó Gábor,

Akela - Gábor Miklós,

Sir Kán - Greguss Zoltán,

Háti - Balázs Samu,

Ráksa - Kovács Mária,

Buldeo - Garas Dezső,

Tabaki - Horváth Ferenc,

Messzua - Békés Rita,

Farkas apó - Ujlaky László,

Férj - Tyll Attila,

Balu - Karikás Sándor,

Pap - Gosztonyi János,

Ká - Básti Lajos,

Fehértarajos - Horváth Tivadar,

Von-Tolla - Molnár Tibor,

Dól vezér - Bodrogi Gyula,

Misa - Basilides Zoltán,

Misa párja - Rákosi Mária,

Bio - Gyapai Yvette;

http://www.magyarvagyok.com/konyvtar/A-Dzsungel-Konyve-18803/

*

A DSUNGEL KÖNYVE

IRTA

RUDYARD KIPLING

FORDITOTTA

MIKES LAJOS

KÉPEKKEL

KIADJA:

LAMPEL R. (Wodianer F. és Fiai) R. T.

KÖNYVKIADÓVÁLLALATA

BUDAPEST, 1923

TARTALOM

MAUGLI TESTVÉREI.

MAUGLI BOSSZÚJA.

KAA VADÁSZATA.

A FEHÉR FÓKA.

TUMAI, AZ ELEFÁNTOK KEDVENCE.

A KIRÁLYNŐ SZOLGÁI.

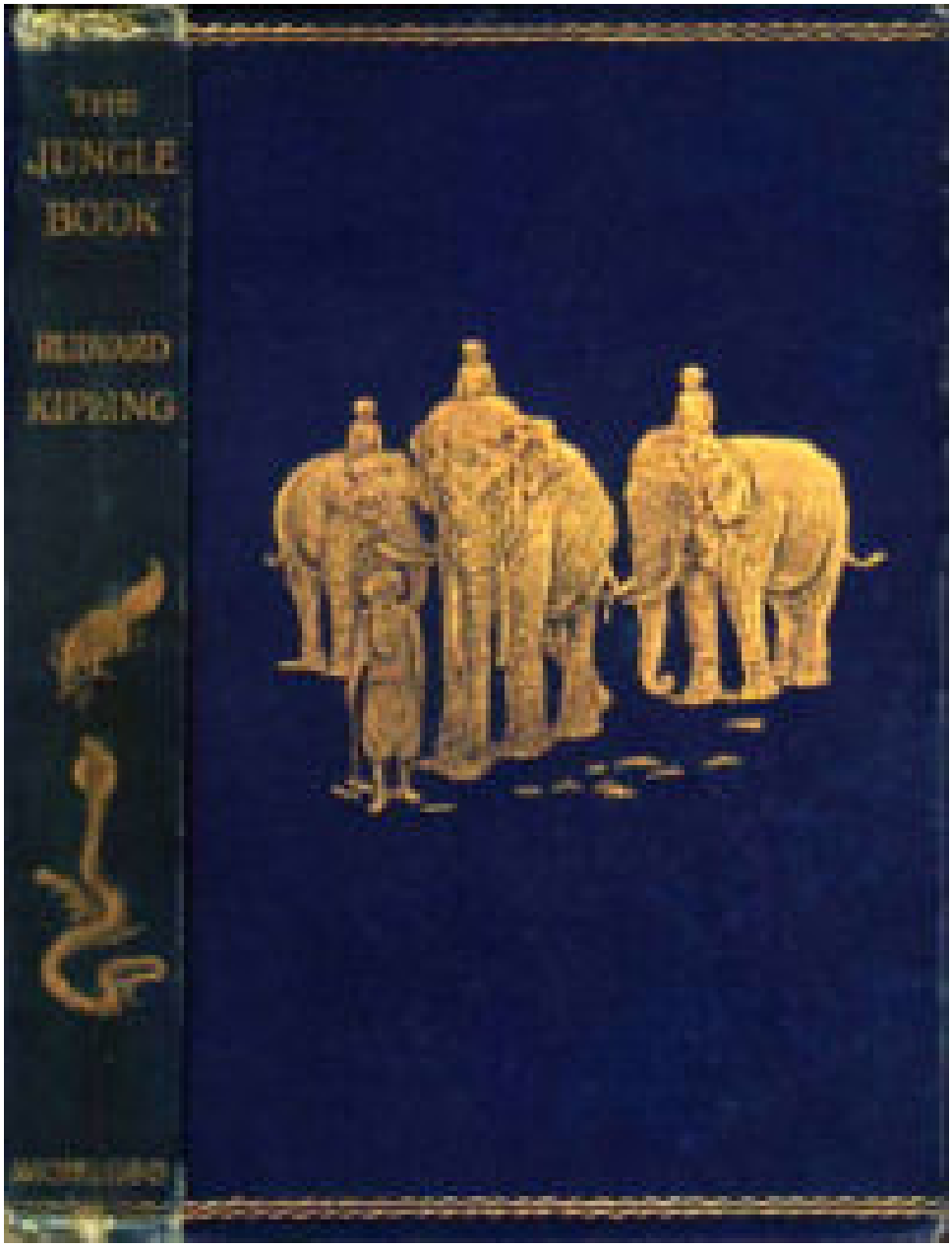

MAUGLI TESTVÉREI.

Meleg este volt, hétóra tájban, a seeonee-i dombok közt, mikor farkas apó fölébredt nappali nyugalmából. Vakarózott, ásított és kinyujtotta lábát, mind a négyet sorban egymás után, hogy kiűzze talpából az álmosságot. Farkas anyó, elnyujtva nagy, szürke orrát, hentergő, mozgolódó négy kicsinye között feküdt, s a hold besütött a barlang száján, derengő világot terjesztve a farkas-család tanyájára.

- Aurh! - szólt farkas apó, - ideje, hogy vadászni menjek.

Épen le akart ugrani a dombról, mikor egyszerre csak lompos farkú kis árny sötétítette el a barlang bejáratát, így siránkozva:

- Jószerencse járjon veled, farkasok fejedelme! Kísérje áldás nemes gyermekeidet; nőjjön ki szépen éles, fehér foguk, s ne feledkezzenek meg soha azokról, a kik éheznek.

Tabaki volt, a sakál - a tányérnyaló. India farkasai megvetik Tabakit, mert ide-oda szaladgálva mindig huncutságon töri a fejét, folyton jár a szája, s megeszi a falvak szemétdombjairól a rongyokat és a bőrdarabokat. De félnek is tőle, mert Tabaki könnyen megbolondul, hamarább, mint a dsungel[1] bármily más lakója s olyankor nem fél senkitől, nyargal az erdőben keresztül kasul, és beleharap mindenbe, ami útjába kerül. Még a tigris is menekül és elrejtőzik, mikor a kis Tabaki megdühödik, mert a dühödtségnél nagyobb gyalázat nem érhet vad állatot. Mi veszettségnek mondjuk ezt a bajt, de a dsungel lakói egyszerűen devani-nak - őrjöngésnek - hívják és szaladnak előle.

- Gyere be és nézz körül, - szólt farkas apó kelletlenül. - De ennivalónk nincsen.

- Farkasnak való nincs, - szólt Tabaki, - de oly igénytelen teremtésnek, aminő én vagyok, száraz csont is pompás lakoma. Ugyan mik vagyunk mi nyomorult sakálok, hogy válogathatnánk? - Beszaladt a barlang mélyébe, ahol talált egy húscafatos őzcsontot, és leült, vígan ropogtatva a csont végét.

- Köszönöm a pompás lakomát, - szólt ajkát nyaldosva. - Mily szépek nemes gyermekeid! Micsoda nagy szemök van! Pedig milyen fiatalok még! Persze, persze, tudhattam volna, hogy a királyok gyermekei kezdettől fogva kész emberek.

Tabaki ép úgy tudta, mint bárki más, hogy nincs rosszabb, mint szembe dicsérni gyermekeket, és örült is, mikor látta, mily kedvetlen, bosszús arcot vág hozzá farkas apó és farkas anyó.

Egy darabig csendesen ült, mulatva sikerült huncutságán, majd így szólt kaján kárörömmel:

- Sir Khán, a hatalmas, vadászterületet cserélt. Úgy mondta, hogy a jövő hónapban erre fog vadászni.

Sir Khán a tigris volt, aki mintegy húszmérföldnyire tanyázott a seeonee-i domboktól, a Waingunga folyó közelében.

- Nincs joga rá! - kezdte dühösen farkas apó. - A dsungel törvénye szerint előzetes figyelmeztetés nélkül nincs joga rá, hogy lakóhelyét megváltoztassa. Elriaszt majd tíz mérföldnyi kerületben minden vadat, pedig nekem mostanában magamnak kell gondoskodnom mindannyiunkról.

- Anyja nem ok nélkül nevezte őt Lungrinak (sánta), - szólt farkas anyó nyugodtan. - Egy lábára sántának született. Ez az oka annak, mért vadászott mindig csak házi barmokra. Most már dühösek rá a Waingunga völgy falvainak lakói s ő idejön, hogy felbőszítse a mi falvaink lakosságát is. Felverik majd érte a dsungelt, mikor már innen is messze jár; nekünk pedig szaladnunk kell majd gyermekeinkkel együtt a felgyujtott fű elől. Mondhatom, nagy hálával tartozunk Sir Khánnak!

- Tolmácsoljam előtte hálátokat? - kérdezte Tabaki.

- Hordd el magad! - kiáltott rá farkas apó. - Kotródj innen, eredj vadászni mestereddel! Elég bajt okoztál már egy éjszakára.

- Megyek, - szólt Tabaki nyugodtan. - Hallhatjátok már Sir Khánt, lenn a sűrűben. Kár is volt bejelentenem érkezését.

Farkas apó figyelt és lenn, a kis folyóhoz lefutó völgyben, hallotta a zsákmányra éhes tigris haragos, nyöszörgő morgását, aki nem törődik vele, ha meg is tudja az egész dsungel, hogy hiába vadászott.

- A bolond! - szólt farkas apó, - ilyen lármával kezdeni az éjjeli munkát! Azt hiszi, hogy a mi őzbakjaink is olyanok, mint az ő Waingunga-parti hízott tinói!

- Csitt! - szólt farkas anyó. - Nem tinó, nem őzbak az, amit ma éjjel hajszol. Embert kerget.

A nyöszörgés zummogó dorombolássá változott, amely mintha egyszerre hallatszott volna minden irányból. Az a zsivaj volt ez, amely a szabadban alvó favágókat és cigányokat úgy megzavarja, hogy nem egyszer belefutnak egyenesen a tigris torkába.

- Embert! - szólt farkas apó, fehér fogait vicsorítva. - Fuj! Hát nincs elég kukac és béka a mocsarakban, hogy emberre fáj a foga s még hozzá a mi területünkön?!

A dsungel törvénye, amely ok nélkül semmit sem rendel, megtiltja minden állatnak az emberevést. Csak annak szabad embert ölni, aki kölykeit akarja rá megtanítani, s annak is más falka vagy törzs vadászterületére kell mennie. Az igazi oka ennek a törvénynek az, hogy valahányszor embert ölnek, előbb-utóbb megjelennek a fehér emberek, elefántokon, fegyverekkel, száz meg száz dobpergető, rakétás, fáklyás barna legénnyel. S ilyenkor kijut a bajból a dsungelben mindenkinek. Az állatok azonban maguk között azt hozzák fel okul, hogy az ember a leggyöngébb, védelemre legképtelenebb élőlény s önérzetes vadász nem nyúl hozzá. Azt is mondják - s ebben igazuk is van - hogy aki embert eszik, megkoszosodik s fogait elhullajtja.

A zummogás erősödött s az ugró tigris torkaszakadtából hangzó «áárrh!» bődülésében végződött.

Rögtön utána ordítás hallatszott, mintha nem is tigristől eredt volna, pedig Sir Khán ordítása volt.

- Elhibázta az ugrást, - szólt farkas anyó. - Mi lehet az?

Farkas apó kiszaladt pár lépésre a barlang elé, s hallotta, hogy Sir Khán dühösen morog, ide-oda hánykolódva a bokrok között.

- Azt hittem, több esze van az ostobának. Beleugrott egy favágó mezei tüzébe s összeégette a talpát, - szólt apó gúnyosan. - Vele van Tabaki is.

- Valami fölfelé jön a dombon, - szólt farkas anyó, fülét hegyezve. - Vigyázz!

A bokrok meg-megzörrentek a sűrűben, s farkas apó ugrásra készen lekuporodott. Ami azután történt, annál csodálatosabb dolgot sohasem láttam életemben; a farkas ugrás közben elakadt. Ugrott, anélkül, hogy látta volna, mire ugrik, s aztán meg akarta állítani saját magát. A vége az lett az erőlködésnek, hogy felpattant egyenesen a magasba négy-öt lábnyira, s azután visszaesett csaknem ugyanarra a pontra, ahonnan elugrott.

- Ember! - lihegte. - Kis gyerkőc. Nézd csak!

Szemben vele, alacsony ágacskába fogódzva, meztelen, barna kis poronty állt, aki épenhogy tipegett már. Soha gyöngédebb, édesebb kis apróság nem került még éjnek idején farkasok barlangjába. Ránézett farkas apóra és nevetett.

- Kis ember ez a csöppség? - kérdezte farkas anyó. - Sohase láttam még ilyet. Hozd csak ide.

Farkasok, akik saját kicsinyeiket ide-oda szokták hordani, ha szükség van rá, foguk közé tudnak venni egy tojást is a nélkül, hogy összetörjék, s bár farkas apó szája összecsukódott a gyerek hátán, bőrét sem karcolta meg, amint letette kicsinyei közé.

- Milyen kicsike! Milyen csupasz, és - milyen szemtelen! - szólt farkas anyó gyöngéden. A kis csöppség félretolta útjából a kis farkasokat, hogy jó szorosan odasimulhasson farkas anyó meleg bundájához.

- Lám, lám! - szólt farkas anyó. - Együtt lakmározik a többiekkel. Csakugyan igazi kis ember. Ugyan volt-e már valaha farkas, aki azzal dicsekedhetett volna, hogy kis ember volt a gyermekei között?

- Többször hallottam ilyesmiről, - felelt farkas apó, - de a mi falkánkban, legalább amióta élek, nem esett meg. Nincs rajta egy szál szőr sem, s megölhetném lábam egy ütésével. De nézd csak, fölnéz ránk s egy csöppet sem fél.

Egyszerre csak elsötétült a barlang, s elzárva a holdfény útját, Sir Khán szögletes nagy feje és széles válla nyomult be a barlang bejáratán. Tabaki rikácsolva kiáltott mögötte:

- Uram, uram, ide ment be!

- Sir Khán nagyon megtisztel bennünket, - szólt farkas apó, de szemében vad harag csillant meg. - Mit kíván Sir Khán?

- Zsákmányomat! Egy kis gyerek ment erre, - szólt Sir Khán. - Szülei elszaladtak. Add ki nekem.

Sir Khán, amint farkas apó megmondta, csakugyan beleugrott egy favágó mezei tüzébe, s lábát úgy összeégette, hogy dühöngött kínjában. De farkas apó tudta, hogy a barlang szája nagyon szűk s a tigris nem férhet be rajta. A szűk bejáratban szorongó vállával és két első lábával olyan volt Sir Khán már most is, mint aki szűk hordóba szorulva verekedésre készül.

- A farkasok népe szabad nép, - szólt farkas apó. - Nem parancsol nekik akármilyen csikos barom-mészárló, csak a falka vezetője. A kis ember a mienk - megöljük vagy sem, amint kedvünk tartja.

- Kedvetek tartja vagy nem tartja! Micsoda ostoba beszéd ez? Arra az ökörre mondom, amelyet ép most öltem meg, nem azért jöttem, hogy itt álljak, orromat kutyának való barlangotokba dugva jogos tulajdonomért! Én vagyok itt, én: Sir Khán az, aki veled beszél!

A tigris ordítása mennydörgéssel töltötte meg az egész barlangot. Farkas anyó lerázva magáról kölykeit, előre ugrott és szeme, mint két zöldszínű hold-sarló, rámeredt a sötétben Sir Khán izzó szemeire.

- Itt meg én vagyok, Raksha (a démon), aki felel. A kis ember az enyém, Lungri, - s ami az enyém, azt nem engedem! Nem fogod megölni. Élve marad, s együtt fog szaladgálni, együtt fog vadászni a falkával, és végül - jegyezd meg magadnak, te csupasz porontyokra vadászó békafaló, te nyomorult halon-élősködő, - végül te rád fog vadászni! Most pedig hordd el magad, vagy arra a szarvasra mondom, amelyet megöltem - mert én nem rágódom kiéheztetett házi barmon - sántábban mész vissza anyádhoz, te megpörkölt fenevad, mint ahogy a világra jöttél! Takarodjál innen!

Farkas apó elképedve hallgatta ezt a beszédet. Ide s tova el is felejtette már azt az időt, mikor feleségét becsületes harcban megszerezte, öt más farkastól, amikor farkas anyó ott szaladgált még a falkában, s nem hizelgésből nevezték a démonnak. Sir Khán kiállhatott volna farkas apóval, de nem szállhatott szembe farkas anyóval is, mert tudta, hogy a talaj, ahol volt, teljesen az anyónak kedvezett, aki utolsó lehelletéig harcolt volna. Így hát morogva visszahúzódott a barlang nyílásából, s mikor a szabadban volt, így kiáltott:

- Minden kutya ugat a saját udvarában! Majd meglátjuk, mit szól a dologhoz a falka. A gyerek az enyém, s végre is az én fogam alá fog kerülni, lomposfarkú tolvajok!

Farkas anyó lihegve kicsinyei mellé vetette magát, farkas apó pedig komolyan így szólt:

- Sir Khánnak nagyon igaza van. A gyereket be kell mutatni a falkának. Csakugyan ragaszkodol hozzá, anyó?

- Ragaszkodom-e? - kiáltott farkas anyó. - Csupaszon jött, éjszaka, egyedül és kiéhezve; de azért nem félt! Nézd csak, egyik kicsinyemet már megint félretolta. S az a sánta hóhér csaknem megölte, s aztán elszökött volna vissza a Waingunga folyóhoz, a falvak népe pedig keresztül-kasul kutatott volna itt minden zeget-zugot, hogy bosszút álljon! Megtartom-e? Persze hogy megtartom. Feküdj csak csendesen, kis békám. Óh kis Mauglim - mert Mauglinak (békának) foglak nevezni - eljön majd az idő, mikor te fogod kergetni Sir Khánt úgy, amint ma ő kergetett téged.

- De mit szól majd hozzá a falka? - kérdezte farkas apó.

A dsungel törvénye világosan kimondja, hogy minden farkas, mikor megházasodik, kiléphet a falkából, amelyhez tartozik; de mihelyt kicsinyei akkorák, hogy meg tudnak állni a lábukon, el kell vinnie őket a falka gyűlésére, amelyet rendesen havonta szoktak tartani holdtöltekor, hogy a többi farkas megállapítsa fajbeli rokonságukat. Ez után a szemle után szabadon futkoshatnak a kis farkasok, amerre kedvök tartja, s amíg az első szarvast egyedül meg nem ölték, a falka

felnőtt farkasainak nem szabad megölni őket. A törvény nem ismer erre semmiféle mentséget, s a gyilkos büntetése halál, ott, ahol érik. Könnyű belátni első pillanatra, hogy ennek így kell lennie.

Farkas apó várt, míg kicsinyei megtanultak kissé szaladni s aztán egy éjszaka elvitte őket Mauglival és farkas anyóval együtt a falka gyűlésére, a tanácskozás sziklájára, kavicsos köves dombtetőre, ahol vagy száz farkas biztos búvóhelyet találhatott. Akela, a nagy, szürke, nőtelen farkas, ki ereje és ravaszsága folytán az egész falka vezére volt, szikláján feküdt elnyújtózva, s alatta negyven-ötven különböző színű és nagyságú farkas ült, kezdve a bronz színű veteránoktól, kik egymaguk elbánnak egy-egy szarvassal, le egész a fiatal háromévesekig, akik ugyanazt képzelik magukról. A nőtelen farkas egy év óta volt már a falka vezére. Fiatal korában kétszer, farkasverembe zuhant; egyszer nagyon eldöngették s halott számban hagyták ott a verem mellett. Ismerte tehát az emberek szokásait.

Beszéd nem sok esett a gyűlés szikláján. A kicsinyek egymás hátán bukdácsoltak középütt a körben ülő szülők között. Közbe-közbe egy-egy öregebb farkas odament csendesen valamelyik kicsihez, megvizsgálta gondosan, s aztán nesztelenül visszaballagott helyére. Néha-néha valamelyik aggódó anya jól előretolta kicsinyét a holdfényre, hogy valamikép ki ne kerülje az öregek figyelmét. Akela pedig fel-felkiáltott sziklájáról: - Ismeritek a törvényt - ismeritek a törvényt! Nézzétek meg jól a kicsinyeket, farkasok! - S a farkasanyák ilyenkor aggodalommal kiáltották utána: - Jól nézzétek meg őket, jól nézzétek meg, farkasok!

Végre - farkas anyó nyakán felmerevedett minden szál szőr - farkas apó odatolta a középre Mauglit, a békát is. A kis poronty nevetgélve ült a körben s játszadozott a holdfényben csillogó kavicsokkal.

Akela fel sem nézve ismételte egyhangú kiáltását:

- Nézzétek meg jól!

Egyszerre tompa bődülés hallatszott a sziklák mögül. Sir Khán hangja volt, aki így kiáltott:

- A kis ember az enyém! Adjátok ki nekem! Mi dolga van a farkasok szabad népének egy gyerekkel?

Akela fülét sem mozdította; ennyit mondott csak:

- Nézzétek meg jól, farkasok! Mi köze a szabad farkasoknak hozzájuk nem tartozó idegenek parancsaihoz? Nézzétek meg jól!

A szikla alatt mély morgás támadt, s egy fiatal négyesztendős farkas Akela elé állva ismételte Sir Khán kérdését:

- Mi dolga van a farkasok szabad népének egy gyerekkel?

A dsungel törvénye azt rendeli, hogy ha vita támad, vajjon egy kis farkast felvegyenek-e a falkába, legalább két falkatagnak fel kell szólalni a kis farkas érdekében, de az apának és az anyának nincsen szava.

- Ki fogja pártját? - kérdezte Akela. - Ki fogja pártját a szabad farkasok közül?

Nem válaszolt senki, és farkas anyó készült már a végső küzdelemre, mert tudta, hogy utolsó lehelletéig küzdeni fog, ha harcra kerül a dolog.

Egyszerre csak az egyetlen idegen lény, akinek a falka gyűlésén szavazata van, - Balú, az álmos, barna medve, aki a kis farkasokat a dsungel törvényére tanítja, a vén Balú, aki járhat-kelhet kedve szerint, mert csak diót, gyökereket és mézet eszik, - hátulsó két lábára emelkedett s így dörmögött:

- A kis embernek - a kis embernek? - így kezdte. - Én fogom a pártját. Egy kis ember ártatlan teremtés. Beszélni ugyan nem igen tudok, de az igazat kimondom. Hadd futkosson a falkával. Vegyétek fel a többiek közé. Majd én magam oktatom őt.

- Szükségünk van még egy szószólóra, - szólt Akela. - Balú beszélt már, s ő kicsinyeink tanítója. Ki szól még érdekében Balún kívül?

Fekete árnyék vetődött a körbe; Bagira volt, a fekete párduc, ki feketébb volt mindeneknél, csak itt-ott volt benne egy-egy világos sáv, ragyogó, mint a selyem, melyre, mint különös jelre, minden párduc büszke szokott lenni. Ismerte Bagirát mindenki, és nem igen volt senkinek sem kedve belekötni, mert ravasz volt, mint Tabaki, rettenthetetlen, mint a vad bölény és dühében vak, mint a sebzett elefánt. De szava édes volt, mint a fákról csepegő vad méz, s bőre lágyabb, mint a pehely.

- Óh, Akela, s ti farkasok szabad népe, mindannyian, - kezdte duruzsolva, - szavazatom nincs

gyűlésetekben; de a dsungel törvénye kimondja, hogy ha kétség támad, nem kell-e megölni valamelyik új kis farkast, a kis poronty életét meg lehet vásárolni. És a törvény nem mondja meg, ki fizetheti vagy ki nem fizetheti a vételárat. Igazam van?

- Úgy van! Úgy van! - kiáltottak a fiatal farkasok, akik mindig éhesek. - Halljuk Bagirát. A porontyot meg lehet vásárolni. Ez a törvény.

- Tudván, hogy nincs jogom itt szólni, engedelmetekért esedezem.

- Beszélj csak! - kiáltott egyszerre húsz hang.

- Megölni egy csupasz gyereket, gyalázat. Aztán meg, talán többet is fog érni, ha megnövekszik. Balú szólt már érdekében. Én meg megtoldom Balú szavát egy ökörrel, még pedig egy jó kövérrel, amelyet imént öltem meg nem is félmérföldnyire innen, ha a törvény értelmében befogadjátok a kis embert. Jó lesz így?

Vagy húsz hang zsivaja zúgott fel egyszerre össze-vissza:

- Miért ne? Úgy is elpusztul a téli esőzésben. Vagy megsül a napon. Mit árthat egy csupasz béka? Hadd szaladgáljon a falkával. Hol az ökör, Bagira? Fogadjuk be! Fogadjuk be!

S közbe hallatszott Akela csaholó mély kiáltása:

- Nézzétek meg jól, nézzétek meg jól, farkasok!

Maugli még egyre elmélyedve játszadozott a kavicsokkal, és észre sem vette, mikor a farkasok egyenkint odamentek hozzá és vizsgálgatták. Végre mindnyájan leszaladtak a dombról az ökörért, s nem maradt ott csak Akela, Bagira, Balú és Maugli farkasai. Sir Khán pedig felverte az éjszakát bömbölésével, mert szörnyen dühösítette, hogy Mauglit nem adták ki neki.

- Bömbölj csak, - dörmögött Bagira bajusza alól, - mert eljön az az idő, mikor ez a csupasz kis jószág más nótára tanít, ahogy ismerem az embereket.

- Jó, hogy így történt, - szólt Akela. - Az emberek és kicsinyeik nagyon okosak. Ha rá kerül a sor, segítségünkre lehet.

- Úgy ám, a szükség idején, mert senkisem vezetheti örökké a falkát, - szólt Bagira.

Akela nem szólt rá semmit. Arra az időre gondolt, amely elkövetkezik a falka minden vezetőjére, mikor ereje fogyva fogy, egyre gyöngébb és gyöngébb lesz, míg végre a farkasok megölik s új vezetőt választanak, akit a maga idején megint csak elér végzete.

- Vidd innen, - szólt farkas apónak, - s neveld úgy, amint a szabad nép fiához illik.

Így vették fel Mauglit a seeonee-i farkasok falkájába Balú jó szaváért és egy ökörért.

FORRÁS ÉS FOLYTATÁS:

http://mek.niif.hu/10400/10449/10449.htm